

James Beart Simonds (1810-1904)

Veterinair
verleden

Bij de bestudering van de diverse bronnen over Simonds blijkt de informatie niet eensluidend te zijn. Aan de ene kant staat het positieve beeld dat Pattison schetst in zijn aan Simonds gewijde biografie, en aan de andere kant het op menig punt zeer kritische oordeel van Frederick Smith. Het is vaker opgemerkt dat de laatste, overigens zeer verdienstelijke bibliograaf en geschiedschrijver van de Britse diergeneeskunde, partijdig kon zijn en de neiging had om voorgangers te beoordelen vanuit de stand van de kennis van zijn tijd, waarbij hij minder oog had voor de inzichten en de mogelijkheden tijdens het leven van de mensen die hij beschreef. Pattison heeft zijn boek onder andere geschreven vanuit verzet tegen de vijandige en zijn inziens onjuiste behandeling door Smith, die student was toen Simonds aan het hoofd stond van het Royal Veterinary College.

Simonds kan hoe dan ook gerekend worden tot één van de mensen die van eminent belang zijn geweest voor de ontwikkeling van de diergeneeskunde in het Engeland van de 19e eeuw.

James Beart Simonds werd in 1810 geboren in Lowestoft (Suffolk) in een boerengezin. Hij groeide op bij zijn grootvader in Bungay. Op zijn achttiende ging hij naar Londen om aan het Veterinary College diergeneeskunde te studeren. Deze keuze was waarschijnlijk beïnvloed door het feit, dat twee van zijn ooms als dierenarts praktiseerden. In 1828 stond het College onder de directie van de medicus Coleman. Er werd uitsluitend onderwijs gegeven betreffende het paard. Simonds bezocht daarom tevens de particuliere school van William Youatt (1776-1847) om kennis op te doen over de behandeling van diersoorten waarover in het Veterinary College niet gesproken werd. Verder volgde hij nog extra lessen humane anatomie, scheikunde en geneesmiddelleer. Toen hij na veertien maanden (!) het diploma kreeg, vestigde hij zich als practicus in zijn geboorteplaats, waar hij de praktijk van één van zijn ooms overnam. In 1836 kreeg hij een erfenis, die hem in staat stelde naar Twickenham, vlakbij Londen, te verhuizen om er een eigen kliniek te bouwen. Hierdoor kon hij weer contact opnemen met Youatt en ook deelnemen aan de bijeenkomsten van de in datzelfde jaar opgerichte *Veterinary Medical Association*. Hij kwam er vaak aan het woord en vervulde verschillende functies in het bestuur en als redacteur van de *Transactions*. Hij deed zich kennen als iemand die in alle aspecten van het vak geïnteresseerd was, steeds op zoek naar verklaringen voor ziekteverschijnselen en naar betere geneeswijzen door vergelijking van oude en nieuwere methoden. Van zeker zo groot belang werd zijn lidmaatschap van de *Agricultural Society*, opgericht in 1838 en na verkrijging van een *Royal Charter* genoemd *Royal Agricultural Society of England (RASE)*. Medeoprichter Youatt had als één van de doelstellingen aanvaard weten te krijgen dat deze vereniging zich mede zou toeleggen op de bevordering van de geneeskunde van rund, schaaap en varken. De *Agricultural Society* zou jaarlijks £ 200 ter beschikking stellen om het onderwijs hierin door het Veterinary College te laten verzorgen. (Gedurende de gehele 19e eeuw werd het College uit private middelen en leerlingengeld gefinancierd.) William Sewell, die kort nadat deze overeenkomst tot stand gekomen was, Coleman zou opvolgen, werd met dit onderwijs belast, hoewel hij uitsluitend ervaring met paarden had. Bij een uitbraak van MKZ in 1839, over ontstaan en overdracht waarvan nog veel onduidelijkheid heerste, deed Simonds zich kennen als een goed experimentator; hij toonde de grote mate van besmettelijkheid vast, zowel door direct contact tussen een besmet en een gezond dier als door overdracht middels hooi of melk, niet allen voor het rund maar ook voor het varken. In de geest van Jenners succesvolle vaccinaties werden proeven gedaan om runderen onbevattelijk te maken en de resultaten waren hoopvol. De voorschriften voor behandeling daarentegen die Sewell aan de *Agricultural Society* adviseerde en die in een circulaire aan de leden werden bekend gemaakt, hadden een fatale uitwerking doordat zij alleen maar aan een nog snellere verbreiding bijdroegen. RASE overwoog de subsidie te beëindigen, waarop Sewell toegaf niet de geëigende docent te zijn en aan het bestuur van het College voorstelde een nieuw professoraat in te stellen. Drie weken later, in juni 1842, werd Simonds als zodanig benoemd. Tevens werd hij de veterinaire adviseur van de RASE. Dit was allerminst een sinecure. Niet alleen werd hij geacht door lezingen veterinaire kennis onder de leden te verbreiden maar ook moest hij de leden bij opkomende problemen van advies dienen. Het contact met de veehouders ging hem als boerenzoon gemakkelijk af, en de consultancypraktijk, die hem door het vele reizen dat deze met zich meebracht ongeveer de helft van zijn werktijd kostte, kwam zijn onderwijs zeer ten goede. Mettertijd ontwikkelde hij zich tot een uitstekend clinicus. Hij werd met name bij alle heersende besmettelijke ziekten, zoals de longziekte, schaapspokken, schapenschurft, ongens ('sheep rot'), anthrax en varkenspest te hulp geroepen. De studie van sommige van deze ziekten leidde tot vaak uitvoerige publicaties. Ook parasitaire ziekten hadden zijn aandacht. Hij mag zich ontdekker van twee parasieten noemen, waarvan een zijn naam draagt, *Simondsia paradoxa*. Over de gebitsontwikkeling bij rund, schaaap en varken schreef hij een goed geïllustreerde monografie, gebaseerd op waarnemingen aan 2000 dieren waarvan de leeftijd nauwkeurig bekend was.

In 1844 heeft hij op verzoek van de RASE een studiereis naar België gemaakt om het effect van inenting tegen longziekte volgens de methode van Willems te bestuderen. In zijn rapport toonde hij zich sceptisch; hij stelde nadere experimenten voor en de uitkomsten ervan bevestigden zijn negatieve gevoelens. Datzelfde jaar bracht echter een positieve uitkomst op een geheel ander vlak. Na vier jaar van onderhandelingen waarin Simonds een groot aandeel had, werd de handtekening van de koningin verkregen (de *Royal Charter*) waarmee de *Royal College of Veterinary Surgeons (RCVS)* tot stand kwam, de beroepsorganisatie die als enige gemachtigd zou zijn diploma's te verlenen die het recht geven tot uitoefening van de diergeneeskunde. Vooral ten gevolge van het verzet vanuit de school in Edinburgh, waarvan de diploma's erkend werden door de *Highland and Agricultural Society of Scotland*, heeft het echter tot 1881 geduurd voordat dit recht door de aanname van de *Veterinary Surgeons Act* door het parlement ten volle geëffectueerd kon worden.

Nadat in 1846 ten behoeve van een vrije handel alle invoerbepalingen vanaf het continent werden opgeheven, nam het gevaar voor insleep van besmettelijke ziekten toe. Zo werd Engeland in 1847 geconfronteerd met schapenpokken, een ziekte die vaak dodelijk verliep. Simonds adviseerde de overheid om besmette bedrijven te isoleren en ontoegankelijk te maken en om het vervoer vanaf besmette bedrijven te blokkeren. Tevens moest worden overgegaan tot het afmaken van besmette dieren en de vernietiging van strooisel en voer. Dankzij het inzicht van Simonds werd de ziekte in drie jaar uitgeroeid.

Photo: J. V.

In 1849 werd hij benoemd tot erelid van de *Royal Agricultural Society*. Zijn ster steeg en hij werd beschouwd als de autoriteit op het gebied van de infectieziekten onder het vee.

In 1854 werd hij samen met een collega-eigenaar/uitgever en redacteur van *The Veterinarian*, het tijdschrift dat Percival en Youatt in 1828 hadden opgericht en dat tot het einde van de 19e eeuw het leidinggevende veterinaire tijdschrift in Engeland was. Hij zou er 40 jaar aan verbonden blijven.

Er dreigden nieuwe gevaren. Vanuit Rusland rukte de runderpest op. Aanvankelijk kon de ziekte dankzij allerlei maatregelen worden tegengehouden aan de oostgrens van Europa. Maar regelmatig breidde de ziekte zich toch uit naar het westen en daardoor konden dieren besmet worden die als slachtvee voor Engeland bestemd waren. De Engelse overheid was echter niet doordrongen van dit gevaar. Zij hechtte grotere waarde aan het beginsel van de 'vrije handel'. Het waren de landbouworganisaties van Engeland, Wales en Schotland, die de risico's van een economische ramp inzagen. Deze organisaties besloten in 1857 om Simonds op te dragen poolshoogte te gaan nemen van de runderpestsituatie op het continent. In gezelschap van een collega, William Ernes die goed zijn talen sprak, bereisde hij gedurende zeven weken grote delen van Europa. Zij stelden zich op de hoogte van de bestrijdingswijzen en de preventieve maatregelen in de verschillende landen. In Galicië, waar de runderpest heerste, waren zij in staat waarnemingen te doen. Bij terugkomst rapporteerde hij dat er op grond van de goede voorbehoedende maatregelen in de landen van West-Europa, waar vandaan vee-import naar Engeland plaatsvond, geen angst behoefde te zijn dat de gevreesde ziekte Engeland zou bereiken. Deze optimistische kijk werd niet gedeeld door zijn collega John Gamgee, leraar aan het Veeartsenijkundig College te Edinburgh. De overheid had geen gehoor gegeven aan Gamgee's voortdurende indringende waarschuwingen. Helaas gaf de geschiedenis Gamgee gelijk, toen in 1865 vee, overgebracht vanuit de haven van Reval (nu Tallin, Estland, toen Russisch) via Hull op een Londens melkveebedrijf terecht kwam. Het was voor het eerst dat vee rechtstreeks uit Rusland was aangevoerd zonder de Europese barrières gepasseerd te zijn. Simonds stelde onmiddellijk vast dat men met runderpest te maken had. De maatregelen die hij op verzoek van de *Privy Council* voorstelde en die door RASE aan de veehouders

werden bekend gemaakt, stuiten allerwege op weerstand. Door ontbreken van enige wettelijke voorzieningen waarmee afnaken of welke preventieve maatregel dan ook afgedwongen kon worden en door afwezigheid van enige compensatieregeling, konden de maatregelen waarmee op het vasteland van Europa volop goede ervaring waren opgedaan, niet worden toegepast. Boeren, pers en publiek eisten therapieën. Men wilde zelfs 'sanatoria' inrichten waar behandeling kon plaatsvinden! Vooral medici stelden allerlei behandelingen in, waarvan alleen hun eigen beurs beter werd. De gevolgen waren desastreus; de ziekte breidde zich als een olievlek uit. Toen bleek dat ook schapen konden worden aangetast, wat experimenteel door Simonds bevestigd werd, stelde de overheid eindelijk een *Commission on Cattle Plague* in, die in het najaar van 1865 *hearings* organiseerde. Gedurende drie weken werden 44 verhoren afgenomen. Simonds verscheen op de eerste zittingsdag om bijna 400 vragen te beantwoorden. Door tegenstrijdigheden in de getuigenissen (waarbij de vraag of de ziekte ook spontaan zou kunnen zijn ontstaan cruciaal was) leidde het commissierapport echter niet tot eensluidende conclusies. Pas nadat men allerwege ervan overtuigd was geraakt dat dokters het leed alleen maar verergerde, werd een wet voorbereid die *stamping-out* en geldelijke compensatie voor de afgemaakte dieren mogelijk maakten. Dankzij deze maatregelen werd de ziekte in september 1867 bedwongen.

Een kleine ad hoc gevormde afdeling binnen het kantoor van de *Privy Council* was belast met de voorbereiding, de begeleiding van de uitvoeringsmaatregelen en de rapportage erover. Simonds stond aan het hoofd van enige tientallen tijdelijke inspecteurs. Men zal waarschijnlijk niet beseft hebben dat daarmee de grondslag werd gelegd voor de *Animal Health Service* binnen het latere Landbouwministerie. Het begin van officiële overheidsbemoeienis met veterinaire aangelegenheden in Engeland vertoont in zijn aanleiding en uitwerking en ook qua tijdstip dus een sterke analogie met de ontwikkeling in ons land. De *goodwill* voor de veterinaire zaak werd door de succesvolle bestrijding van de veepest sterk bevorderd.

Simonds onderwijstaken zijn gedurende anderhalf jaar door collega van het Veterinary College waargenomen. De verkregen contacten in de kring van de overheid zouden voor het College echter niet onvoordelig zijn. In 1871 werd Simonds directeur van het Veterinary College en het is aan hem te danken dat dit onderwijsinstituut tot bloei kwam en aanzien verwierf. Er werden strengere eisen gesteld aan de vooropleiding van de studenten en een toelatingsexamen werd verplicht. De duur van de opleiding werd verlengd; nieuwe vakken werden geïntroduceerd zoals scheikunde, plantkunde en praktische lessen in chirurgie, waarvoor bekwame docenten werden aangetrokken. Gratis behandeling van runderen, schapen en kleine huisdieren ging een overvloed aan praktisch materiaal opleveren. Ook de restauratie en uitbreiding van de gebouwen werden krachtig aangepakt. Stal- en overig personeel werd aangesteld en de administratie werd op orde gebracht. De bekroning was de verwerving van een *Royal Charter* in 1875, waarmee de school, behalve een langere naam: *RVC*, een wettelijk statuut kreeg waardoor naast vermogensrechtelijke bevoegdheden het recht werd verkregen om eerbewijzen aan verdienstelijke studenten of afgestudeerden toe te kennen. Het heeft door moeilijkheden die gemaakt werden door het voor concurrentie beduchte RCVS wel ruim twee jaar van onderhandelen en corresponderen gekost eer het zover was.

In verband met een slechter wordende gezondheid ging Simonds op 71 jarige leeftijd in 1881 met pensioen. Zeelucht zou heilzaam voor hem zijn en daarom verhuisde hij naar het eiland Wight, waar hij vrederechter werd en zich aan de geschiedschrijving heeft gewijd; dit resulteerde in een uitvoerige autobiografie en in biografieën van de belangrijkste veterinairen waarmee hij in aanraking was geweest. Hij is 94 jaar geworden en is in 1904 overleden. Hij is tweemaal gehuwd geweest; zijn eerste echtgenote, met wie hij twee dochters en een zoon had, overleed in 1851 en zijn tweede echtgenote in 1879. Van hem werd gezegd dat hij een evenwichtig karakter had, nederig was en vol dienstbetoon, maar zelden lachte.

Simonds heeft veel betekend voor de ontwikkeling van de diergeneeskunde, zowel op het terrein van de strijd tegen besmettelijke ziekten als voor de ontwikkeling van het onderwijs. Hij is bij zijn afscheid geëerd en heeft eervolle onderscheidingen ontvangen.

Deze rubriek wordt verzorgd door leden van het Veterinair Historisch Genootschap.

A. Mathijssen, E.P. Oldenkamp

Geraadpleegde literatuur:

- Clarke E. *Dictionary of national biography* 1901-1911. Vol. 3. London, 1912: 318-9.
Dunlop RH & Williams DJ. *Veterinary Medicine, An Illustrated History*. St. Louis, 1996: 647-8.
Leclainche E. *Histoire de la Médecine Vétérinaire*. Toulouse, 1936: 397, 401.
Oldenkamp EP. Voorgangers: dierenartsen uit vroeger tijd (25). William Youatt (1776-1847). *Tijdschr Diergeneeskd* 1998; 123: 12-3.
Oldenkamp EP. Voorgangers: dierenartsen uit vroeger tijd (39). John Gamgee (1831-1894). *Tijdschr Diergeneeskd* 2000; 125: 388-390.
Pattison I. *A Great British Veterinarian Forgotten: James Beart Simonds 1810-1904*. London, 1990. 168 p.
Smith F. *The history of veterinary literature and its British development*. Repr. London, 1976. vol. 4: 83-103